

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Graavejr

Citation: Larsen, Thøger: "Graavejr", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid64732/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

Sommeraften

Aftenen faldt paa den stille Jord
med Søvn og sagtelig Daanen.
Det er saa lydt, at jeg stundom tror,
der brøler en Ko paa Maanen.

Søvnens Kamre er Gryder med Mulm,
der gærer af Fortid og Drømme,
af Legemers Grøde og Barmes Svulm --
den Skaal skal Morgenen tømme.

Træets Krone har suget sig fuld
af svalt og virkeligt Mørke.
Træet fordyber sig tavst i sin Muld,
i Tidernes Regn og Tørke.

Søen har Ligevægt og Ro,
ligger saa stille ved Stranden.
Der høres stundom et Smæk, som af to
smaa Fisk, der kysser hinanden.

Der sker noget skønt i det høje Hvælv,
hvor Kloder sig nærmer og fjerner
i Længsel og Glemsel og glødende Skælv
og Sorg over døde Stjerner.

Graavejr

Sorgfuldt suser nu Graavejrssukket
langs med Bakke og leret Klint.
Fjorden gaar som flydende Flint,
Eggen er ensom, Himlen lukket.

Alt det fjerne er borte, og Drømmen
slukt og druknet. Se, dette er Jord.
Dette er vort. Her er det, vi bor,
længes og ængstes, bugger i Tømreren.

Bakkerne ligger i Aag under Tyngden.
Græssernes vaagne Grønt paa Vang
husker en gammel ensom Sang,
nikker til Vinden: Syng den, syng den!

Vinden suger de Sorger, der sove
nede i Muldenes sejge Mulm,
vækker i vilden Hyld et Svulm,
Længsel fra længst fortabte Skove.

Lang er Vinden som Tid og Smerte,
taaget Higen og dæmpet Kval,
er som et Svøb om en mørk Vokal,
der usalig søger vort Hjerte.

En Løvfaldsdag

Højt i Skovens Toppe
slider Jordens Blæst.
Dybt i Skovens Dale
Sol og Stilheds Fest.

Bunden dækt med Laser
af Skærsomrens Dragt –
skønne syge Farver,
Dødens arme Pragt.